



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného ve věci

žalobce

P. C.

bytem ...

zastoupen JUDr. Petrem Veselým, advokátem
sídlem Nerudova 348, Kadaň

proti
žalovanému

Ministerstvo práce a sociálních věcí
sídlem Na Poříčním právu 1/376, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí ministryně práce a sociálních věcí ze dne 23. 5. 2017, č.j. MPSV-2015/48342-513/2,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí ministryně práce a sociálních věcí ze dne 23. 5. 2017, č.j. MPSV-2015/48342-513/2, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13 200 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Petra Veselého, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Rekapitulace předchozího řízení a obsah správního spisu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí ministryně, kterým byl zamítnut jeho rozklad a potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 8. 2015, označené třemi č.j. 2014/64740-112/3, 2014/64742-112/3, 2014/66029-112/3 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), ve věci žádosti žalobce o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v platném znění (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“).
2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
3. Žalobce podal ve dnech 30. 9. 2014 a 6. 10. 2014 tři žádosti o poskytnutí následujících informací:
 - 1) *seznam členů rozkladové komise, kteří hlasovali o usnesení o návrhu, který poté byl předložen ministryni ve věci, který se poté stal rozhodnutím ministryně ze dne 7. 6. 2013 č. j. 2013/19456-91/51-1, s vyznačením, kteří jsou nebo byli zaměstnanci ministerstva;*
 - 2) *kopii pozvánky na jednání rozkladové komise, kde se rozkladová komise usnášela o návrhu z bodu 1;*
 - 3) *kopii pozvánky na jednání rozkladové komise předcházející jednání rozkladové komise, kde se rozkladová komise usnášela o návrhu z bodu 1;*
 - 4) *seznam členů rozkladové komise s informací, kdo byl nebo je zaměstnancem ministerstva;*
 - 5) *vyznamenání, kdo je předseda a místopředsedové;*
 - 6) *všechny návrhy na jmenování do této komise za poslední čtyři roky;*
 - 7) *životopisy všech členů rozkladové komise;*
 - 8) *návrh rozkladové komise a konečné rozhodnutí z roku 2009, kdy ministr rozhodl proti návrhu rozkladové komise;*
 - 9) *kopii pozvánky na jednání rozkladové komise za poslední čtyři týdny.*
4. Žalovaný spojil žádosti do společného řízení a následně poskytl informace v bodech 4) a 5), ve zbytku vydal rozhodnutí o odmítnutí. K rozkladu (prvnímu) žalobce bylo rozhodnutí žalovaného ministryně zrušeno. Žalovaný poté novým rozhodnutím opět odmítl informace poskytnout a toto rozhodnutí bylo k rozkladu (druhému) žalobce znovu ministryně zrušeno. Následně prvoinstančním rozhodnutím žalovaný i potřeží žádosti nevyhověl.
5. Konkrétně k bodu 1) žádosti žalovaný odkázal na § 134 odst. 3 správního řádu, který vylučuje nahlížení do protokolu o hlasování. Poskytnutím informace by proto došlo k porušení správního řádu. V bodech 2) a 3) žalovaný odkázal na § 8a zákona č. 106/1999 Sb. s ohledem na ochranu osobních údajů dle zákona č. 101/2000 Sb. o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů (dále jen „ZOOÚ“). Součástí pozvánky je totiž program jednání, který obsahuje údaje o osobních, rodinných, majetkových a jiných poměrech, údaje o zdravotním stavu a další citlivé údaje osob, jejichž věci jsou projednávány. Ve vztahu k bodu 6) žalovaný sdělil, že konkrétní návrhy na jmenování nelze poskytnout. Jmenování členů rozkladové komise dle § 152 odst. 3 správního řádu je výhradní pravomocí ministra, žádný předchozí návrh na jmenování toto ustanovení nevyžaduje, případným návrhem není ministr vázán. Postup při jmenování, odvolání se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům žalovaného a pravomoc ministra zde nepodléhá kontrole. K bodu 7) žalovaný znovu odkázal na § 8a zákona č. 106/1999 Sb., neboť životopisy jsou souhrnem osobních údajů. K bodu 8) žalovaný opět odkázal na § 8a zákona č. 106/1999 Sb. s ohledem na ochranu osobních údajů, jelikož každé rozhodnutí obsahuje údaje o osobních, rodinných, majetkových a jiných poměrech, údaje o zdravotním stavu a další

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

citlivé údaje osob, jichž se rozhodnutí týká. K bodu 9) žalovaný taktéž odkázal na § 8a zákona č. 106/1999 Sb. s ohledem na ochranu osobních údajů. Součástí pozvánky je totiž program jednání, který obsahuje údaje o osobních, rodinných, majetkových a jiných poměrech, údaje o zdravotním stavu a další citlivé údaje osob, jejichž věci jsou projednávány.

6. Ministryně v žalobou napadeném rozhodnutí konstatovala, že skutečnost, že dle § 152 odst. 3 správního řádu návrh rozhodnutí předkládá ministrovi jím jmenovaná rozkladová komise, nezakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Stejně tak jako skutečnost, že dle § 14 správního řádu jsou z projednávané věci vyloučeny osoby, u nichž lze pochybovat o jejich nepodjatosti. Stejně tak § 134 odst. 3 správního řádu, který upravuje hlasování v části za středníkem, který vylučuje nahlížení do protokolu o hlasování, není nijak zpochybněn předcházející částí svého ustanovení ani ustanoveními § 152 odst. 3 a § 14 správního řádu. Pokud žalobce považuje tvrzení, že životopis je souhrnem osobních údajů, za úsměvné, je námitka irelevantní. Názor žalobce, že ke jmenování člena návrh nutný je, nemá zákonnou oporu. Tvrzení „*i kdyby nebyl, určitě byl*“, postrádá elementární logiku. Vzhledem k tomu, že výrok rozhodnutí obsahuje i ustanovení, dle nichž bylo rozhodnuto, tj. konkrétně § 2 odst. 3 a § 8a zákona č. 106/1999 Sb., je námitka o jejich absenci bezpředmětná.

II.

Argumentace účastníků

7. Žalobce namítal nepřezkoumatelnost a nezákonnost rozhodnutí, a to s ohledem na následující:
- 1) Ve vztahu k bodům 2), 3), 8), 9) žádosti žalovaný nemůže informace paušálně odmítnout poskytnout jenom proto, že obsahují osobní nebo citlivé údaje. V této souvislosti odkazuje žalobce na rozhodnutí zdejšího soudu ve věci sp. zn. 5A 35/2015, a Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 7A 3/2002. Rovněž nebyl proveden test proporcionality.
 - 2) Ve výroku rozhodnutí nebyla uvedena všechna ustanovení, dle kterých bylo poskytnutí informací odmítnuto. Konkrétně bod 6) není „pokryt“ § 2 odst. 3 ani § 8a zákona č. 106/1999 Sb.
 - 3) Ve vztahu k bodu 6) uvedený důvod odmítnutí nelze podřadit pod žádné z ustanovení zákona č. 106/1999 Sb.
 - 4) Při odmítnutí poskytnutí informací dle bodu 7) nebyl proveden test proporcionality, současně je odmítnutí v rozporu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 8As 12/2015.
 - 5) Při odmítnutí poskytnutí informací dle bodu 1) nebyl proveden test proporcionality, současně se důvod neveřejnosti týká způsobu hlasování, neobstojí ve vztahu k tomu, zda členové rozkladové komise byli přítomni. Není dále zřejmé, co je důvodem odmítnutí, neboť § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. zde neobstojí.
 - 6) Ve vztahu k bodu 1) žalovaný informace o tom, kdo hlasuje, jinému žadateli poskytl. V případě žalobce nebylo nijak vysvětleno, proč mu konkrétně informace nebyly poskytnuty.
 - 7) Ve vztahu k bodu 1) žalovaný sice argumentuje neveřejností části spisu, ve které se informace nachází, nicméně tato musí být sdělena dle § 15 odst. 1 správního řádu účastníkovi řízení. Není tedy pravdou, že by informace byla neveřejná a nikdo na ni neměl nárok.
8. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Ve výroku a odůvodnění obou rozhodnutí je specifikován důvod, který vedl k neposkytnutí všech informací s bližším odkazem na § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. Odkaz na toto ustanovení je dostatečným, je-li odmítána žádost požadující informaci, která reálně neexistuje. Rozkladové komisi nepřísluší rozhodovat dle § 134 správního řádu, neboť toto ustanovení pouze po technické stránce upravuje způsob jednání. Rozkladová komise o ničem nerozhoduje, pouze předkládá doporučení budoucího znění rozhodnutí, čímž je naplněna dílčí § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. Řízení o rozkladu je navíc neveřejné, informace o jeho průběhu nelze poskytovat.

9. Dále žalovaný navrhl, aby na základě § 60 odst. 1 s.ř.s. byly úspěšnému účastníkovi soudem přiznány pouze důvodně a účelně vynaložené náklady. Žalobce je totiž absolventem právnické fakulty, momentálně se zdržuje v USA, kde pokračuje ve studiu navazujícím na získané právní vzdělání, což je žalovanému známo z jeho činnosti v řízení o žádosti manželky žalobce o sociální dávku rodičovského příspěvku. Jakkoli má žalobce právo na zastoupení advokátem, měl by soud vyhodnotit opodstatněnost poskytnuté právní služby. Rovněž je na místě uvažovat o aplikaci § 60 odst. 7 s.ř.s.
10. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že v rozhodnutích nebylo tvrzeno, že nějaká informace reálně neexistuje. Rozhodnutí obsahuje odkaz pouze na § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. Vyjádření k žalobě přitom nemá sloužit k opravě chyb rozhodnutí. Ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. ve výroku není, k jeho aplikaci se navíc vyjádřil Nejvyšší správní soud tak, že uvedená výjimka platí pouze do vydání rozhodnutí, které v dané věci již bylo vydáno (byť následně zrušeno rozsudkem soudu). Ohledně neveřejnosti řízení je pak nutné odkázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 7As 64/2013, dle kterého zákon č. 106/1999 Sb. je speciálním předpisem vůči správnímu řádu. Tvrzení žalovaného o nedůvodnosti advokátního zastoupení je nedůvodné a irelevantní s ohledem na nálezy Ústavního soudu ve věcech sp. zn. II. ÚS 187/06 a I. ÚS 3819/13. Žalobce rovněž není absolventem právnické fakulty na území ČR. Vzhledem k tomu, že žalobce musel na základě nepravdivých tvrzení prostudovat judikaturu Ústavního soudu, navrhuje, aby mu byl přiznán dvojnásobek nákladů.

III.

Posouzení žaloby

11. Městský soud projednal věc bez nařízení jednání v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., neboť rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost.
12. Městský soud na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
13. Podle § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. se zákon nevztahuje na poskytování informací, které jsou předmětem průmyslového vlastnictví, a dalších informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací.
14. Podle § 8a zákona č. 106/1999 Sb. informace týkající se osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.
15. Podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.
16. Podle § 4 písm. a) ZOOÚ pro účely tohoto zákona se rozumí osobním údajem jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitého subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu.
17. Podle § 4 písm. b) ZOOÚ pro účely tohoto zákona se rozumí citlivým údajem osobní údaj vypovídající o národnostním, rasovém nebo etnickém původu, politických postojích, členství v odborových organizacích, náboženství a filozofickém přesvědčení, odsouzení za trestný čin, zdravotním stavu a sexuální životě subjektu údajů a genetický údaj subjektu údajů; citlivým

údajem je také biometrický údaj, který umožňuje přímou identifikaci nebo autentizaci subjektu údajů.

18. Podle § 10 ZOOÚ při zpracování osobních údajů správce a zpracovatel dbá, aby subjekt údajů neutrpěl újmu na svých právech, zejména na právu na zachování lidské důstojnosti, a také dbá na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a osobního života subjektu údajů.
19. **Ad 1)** Žalobce ve vztahu k neposkytnutí informací v bodech 2), 3), 8), 9) žádosti namítá, že nelze při odmítání postupovat paušálně jenom proto, že požadované dokumenty obsahují osobní nebo citlivé údaje, přičemž v této souvislosti odkazuje na rozhodnutí zdejšího soudu ve věci sp. zn. 5A 35/2015 a Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 7A 3/2002, a současně nebyl proveden test proporcionality.
20. K tomu soud uvádí, že v případě žalobce se informace požadované ve výše uvedených bodech týkaly jednak kopií pozvánek na jednání rozkladové komise, které souviselo mimo jiné i s konkrétní věcí zájímající žalobce, resp. pozvánek za poslední čtyři týdny, dále požadoval návrh rozkladové komise a konečné rozhodnutí ministra z roku 2009, kterým rozhodl proti návrhu rozkladové komise. Správní orgány však shledaly vyluku, dle které nelze informace poskytnout s ohledem na ochranu osobních a citlivých údajů osob, jejichž věci jsou projednávány, resp. kterých se rozhodnutí týká.
21. Správním orgánům lze přisvědčit potud, že z dikce § 8a zákona č. 106/1999 Sb. je zřejmé, že je u žádosti o poskytnutí informací nutné respektovat mimo jiné ochranu osobních údajů. Je proto na místě posuzovat, zda se na požadované informace ochrana vztahuje či nikoli. Současně však nelze konstatovat, že by tato ochrana byla absolutní. V praxi totiž dochází i k situacím, kdy se právo subjektů údajů na ochranu soukromí dle čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) střetává s právem žadatele na poskytnutí informací dle čl. 17 Listiny. Dojde-li k dané situaci, je nutné přistoupit k posouzení, které z předmětných základních práv má v konkrétní věci převážet, tj. je třeba použít test proporcionality. Navzdory splnění formálních předpokladů pro uplatnění ochrany osobních údajů totiž může z testu proporcionality ve výsledku vyplynout závěr o přednosti práva na informace v dané konkrétní věci (viz *Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, k § 8a*).
22. Dále není možné pustit ze zřetele, že jakkoli mohou žalobcem požadované informace (dokumenty) obsahovat i osobní a citlivé údaje osob, jejichž věci jsou projednávány rozkladovou komisí, případně se jich rozhodnutí týká, neznamená to samo o sobě, že by informace nebylo možné žalobci vůbec poskytnout, jsou-li k dispozici prostředky, jak dostatečně zajistit ochranu těchto údajů při současném respektování práva na informace. Již rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2004, č.j. 7 A 3/2002-46, konstatovalo, že při poskytování informací je dostatečnou ochranou osobních údajů v nich se vyskytujících (§ 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb.) jejich znečitelnění v autentickém textu. Nelze proto odmítnout poskytnutí celé části textu tyto údaje obsahující.
23. V rozhodnutí ze dne 20. 2. 2014, č.j. 7 As 64/2013-49, Nejvyšší správní soud výslovně uvedl, že je nutno respektovat § 12 zákona č. 106/1999 Sb., z něhož vyplývá, že případný důvod pro odepření poskytnutí pouze některých údajů uvedených například na požadované listině nemůže být důvodem k odepření poskytnutí kopie celé listiny, ale pouze důvodem k vyloučení právě těch údajů, na něž se zákonná výjimka z poskytování informací vztahuje. Pokud tedy taková listina obsahuje například osobní údaje ve smyslu ZOOÚ, je povinností správního orgánu, nejsou-li jiné zákonné důvody k jejímu odepření, kopii takové listiny žadateli poskytnout, ovšem v anonymizované podobě, tedy v podobě, kde budou na listině uvedené osobní údaje znečitelněny.

24. Konečně v rozsudku ze dne 22. 6. 2017, č.j. 5 A 35/2015-70, který se přímo týkal sporu mezi žalobcem a žalovaným o poskytnutí informací, městský soud žalovaného rovněž upozornil, že tvoří-li osobní údaje pouze dílčí část požadované informace, je třeba poskytnout alespoň tu část rozhodnutí, která osobní údaje neobsahuje. Při takovém postupu mohou správní orgány využít proces anonymizace, kdy v požadovaném rozhodnutí začerní či jinak znečitelní osobní údaje. Jakékoli omezení práva na informace je totiž nutné vykládat restriktivně (srov. například usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 12. 2002, sp. zn. III. ÚS 156/02, náleží Ústavního soudu ze dne 27.9.2005, sp.zn. I. ÚS 394/04, rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16.5.2007, č.j. 3 Ads 33/2006-57, ze dne 2. 7. 2007, č.j. 1 As 44/2008-116, anebo ze dne 17. 2. 2011, č.j. 1 As 105/2010-73). Podmínky omezení práva na informace jsou upraveny v § 12 ZOOÚ, který mimo jiné uvádí, že všechna omezení práva na informace provede povinný subjekt tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon.
25. V posuzované věci je stran žalobcem požadovaných informací dle bodů 2, 3 žádosti zřejmé, že jej zajímaly pozvánky ohledně jedné konkrétní projednávané věci (žalobce ji specifikoval dle č.j. navazujícího rozhodnutí ministryně). V případě bodu 9 žádosti žalobce bez rozlišení požadoval všechny pozvánky za poslední čtyři týdny. Jelikož součástí spisového materiálu nejsou žalobcem požadované pozvánky ani programy jednání rozkladové komise, ani návrh rozkladové komise a konečné rozhodnutí, soudu proto není známo, jaké konkrétní údaje mají obsahovat, a zda se skutečně jedná o údaje osobní či citlivé ve smyslu ZOOÚ. Z tohoto důvodu nemohl soud sám posoudit, jaké konkrétní údaje (ne)lze žalobci poskytnout.
26. Nicméně lze uvést, že pokud program jednání dle tvrzení správních orgánů obsahoval i údaje osob v rámci projednávaných věcí, na které se vztahuje ochrana dle ZOOÚ, žalovaný neuvedl žádný důvod, proč například nelze provést anonymizaci, případně programy od pozvánek oddělit (byli-li to možné), jelikož se jednalo o opatření nezbytné z důvodu ochrany práv dalších osob. Obdobně žalovaný mohl postupovat ve vztahu k bodu 8 žádosti (návrh rozkladové komise a rozhodnutí ministra), neshledal-li jiné důvody k odmítnutí (v rozhodnutí uvedeny nejsou). Tedy měl poskytnout alespoň tu část listiny, která údaje osob, jichž se týká, neobsahovala (srov. výše uvedené rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2014, č.j. 7 As 64/2013-49). Jakkoli zejména ve vztahu k bodu 9 žádosti mohou mít ve výsledku důsledky přijatého opatření (anonymizace) dopad na úplnost a „čtivost“ požadovaných informací (v rozsahu ochrany osobních či citlivých údajů), v rozsudku ze dne 30. 1. 2014, č.j. 9 Af 25/2010-33, konstatoval zdejší soud, že povinný subjekt se řídí toliko žádostí a povinností poskytnout ty informace, jejichž poskytování není zákonem omezeno, přičemž není jeho starostí, zda v důsledku neúplného textu, z důvodu zákonného vyloučení některých informací, bude žadateli upravený obsah dokumentu k užítku či nikoliv.
27. Současně musí soud konstatovat, že se ministryně v žalobou napadeném rozhodnutí řádně nevypořádala s námitkami žalobce. Sám žalobce totiž již v rozkladu výslovně poukázal na možnost poskytnutí anonymizované verze požadovaných informací (na základě začernění údajů) v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (byť blíže nespecifikoval konkrétní rozhodnutí). Ministryně na toto ovšem nereagovala, přestože je obsah námítky jednoznačný, tj. nevyjádřila se k možnosti využít anonymizaci požadovaných informací. Přitom postup, ve kterém správní orgán anonymizuje (typicky začerněním) ty části požadovaných informací, které nemohou být poskytnuty pro důvody stanovené ZOOÚ, představuje adekvátní reakci na případy kolize mezi dvěma na ústavní úrovni zaručenými právy na soukromí a na informace. Vzhledem ke všemu výše uvedenému soud ve shodě s žalobcem považuje rozhodnutí za nepřezkoumatelné.
28. **Ad 2, 3)** Dále žalobce namítl, že výrok rozhodnutí musí obsahovat relevantní ustanovení, dle kterého se žádost odmítá. V případě žalobce však ve výroku nebyla uvedena všechna ustanovení, dle kterých bylo poskytnutí informací odmítnuto, jelikož bod 6 není „pokryt“ § 2 odst. 3 ani § 8a

zákona č. 106/1999 Sb. Současně si žalovaný nemůže vytvořit důvod odmítnutí, který nemá oporu v zákoně č. 106/1999 Sb., resp. jej nelze podřadit pod žádné z ustanovení. Požadované dokumenty – návrhy na jmenování členů rozkladové komise dle žalobce vznikly na základě vnitřních předpisů, statutu rozkladové komise, přičemž složení rozkladové komise nelze brát jako vnitřní předpis.

29. K tomu soud doplňuje, že žalobce odkazuje i na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73. Citované usnesení se přitom týkalo náležitostí výroku rozhodnutí o správním deliktu. Při rozhodování o správních deliktech je však třeba zohledňovat trestněprávní zásady. Požadavky na náležitosti výroku rozhodnutí o deliktech jsou přísnější a formalizovanější, než je tomu u jiných rozhodnutí.
30. Konkrétně k zákonu č. 106/1999 Sb. je pak nutné uvést, že ten v § 7 až § 11 výslovně upravuje důvody pro odmítnutí poskytnutí informací. Nadto lze ovšem poskytnutí informací odmítnout také z důvodů faktických, které v zákoně z pochopitelných důvodů vyjmenovány nejsou. Typickým faktickým důvodem neposkytnutí informace je situace, kdy povinný subjekt požadovanou informaci nemá (k tomu blíže *Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.*: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, k § 15).
31. V dané věci se námitka týká informací dle bodu 6 žádosti (všechny návrhy na jmenování do rozkladové komise za poslední čtyři roky). Výroková část prvoinstančního rozhodnutí obecně konstatuje, že bylo rozhodnuto dle § 15 odst. 1, § 2 odst. 3 a § 8a zákona č. 106/1999 Sb. Odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí k tomuto bodu uvádí, že konkrétní návrhy nelze poskytnout, jmenování je dle § 152 odst. 3 správního řádu výhradní pravomocí ministra, žádný předchozí *návrh na jmenování toto ustanovení nevyžaduje* a případným návrhem není ministr vázán. Postup při *jmenování*, resp. odvolání členů *se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům* povinného subjektu a pravomoc ministra v tomto směru nepodléhá kontrole jiných subjektů. Ministryně se s tímto zdůvodněním ztotožnila, neboť *návrh není správním řádem vyžadován*. Žalovaný následně ve vyjádření k žalobě odkazuje na § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., což je *dostatečné v případě*, kdy je odmítána žádost požadující informaci, která *reálně neexistuje*.
32. Vyjde-li soud z rozhodnutí správních orgánů, ztotožňuje se s žalobcem, že z rozhodnutí není zřejmé, zda takové konkrétní návrhy opravdu existují či nikoli, přestože to nemá být správním řádem vyžadováno, což ovšem nevylučuje jejich existenci dle interních předpisů. Soud dále shledal, že odkaz na § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. a příslušné zdůvodnění jeho aplikace prvoinstanční a žalobou napadené rozhodnutí vůbec nezmiňují. I přes vyjádření žalovaného je zřejmé, že správní orgány vůbec dané ustanovení v prvoinstančním ani v žalobou napadeném rozhodnutí neaplikovaly. Ze spisového materiálu toliko vyplývá, že z aplikace daného ustanovení vycházelo předchozí, v celkovém pořadí druhé rozhodnutí žalovaného, které však bylo ministryní zrušeno. Zákonnost rozhodnutí správního orgánu lze pak poměřovat toliko přes odůvodnění rozhodnutí a nikoliv přes vyjádření k žalobě. Vyjádření žalovaného k žalobě není z povahy věci způsobilé nahradit odůvodnění napadeného správního rozhodnutí. Nedostatky správního rozhodnutí proto nelze zhojit ve vyjádření k žalobě, ani ve vyjádření ke kasační stížnosti (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.12.2008, č.j. 8 Afs 66/2008-71).
33. Lze tedy konstatovat, že pouze pokud by takové požadované informace - návrhy skutečně neexistovaly, resp. jimi správní orgány nedisponovaly, jak dodatečně naznačuje vyjádření žalovaného, což ovšem z rozhodnutí samých nevyplývá, bylo by za takové situace skutečně možné uvažovat o aplikaci § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb.
34. Správní orgány argumentovaly toliko § 152 odst. 3 správního řádu, dle kterého ministr nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu jmenuje předsedu a další členy rozkladové komise. Kdo je jmenován členem rozkladové komise, je tedy výlučně v pravomoci ministra nebo vedoucího jiného ústředního správního úřadu. Správní řád tedy skutečně nestanoví požadavek na předložení návrhu, případně ani žádné kvalifikační předpoklady. V § 152 odst. 3 hovoří pouze

o odbornících, kteří nejsou zaměstnanci zařazení do ústředního správního úřadu a musí tvořit většinu členů rozkladové komise (srov. *Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.*: Správní řád. Komentář. 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, k § 152).

35. Žalobce nicméně toto nepopírá, dovolává se statutu rozkladové komise, který dle jeho názoru jednak nelze považovat za „čistě“ vnitřní předpis ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., resp. správní orgány v rozporu s judikaturou neposoudily podmínky pro takový závěr. Ze statutu rozkladové komise, který byl účinný do 12. 3. 2012 (Příloha č. 2 k příkazu ministra č. 19/2006) vyplývá, že členy rozkladové komise jmenuje ministr na návrh legislativního odboru ministerstva. Ze statutu rozkladové komise, který byl účinný od 13. 3. 2012 (Příloha č. 1 k příkazu ministra č. 7/2012) vyplývá, že členy rozkladové komise jmenuje ministr na návrh náměstka ministra pro legislativu. Podstatné tedy v tomto ohledu je, zda měl žalovaný povinnost takovou informaci poskytnout v situaci, kdy existenci předpokládá vnitřní předpis, a kdy takovou informací na základě vnitřního předpisu, případně i fakticky, disponuje.
36. V této souvislosti pak § 11 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. upravuje fakultativní důvody pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informace, resp. pro omezení přístupu k informaci, tj. ukládá povinnost provést správní uvážení týkající se nezbytnosti uplatnit omezení práva na informace. Vyjma podřazení požadovaných informací pod rozsah zákonného omezení se povinný subjekt proto musí zabývat též tím, zda v konkrétním případě je uplatnění důvodu pro omezení přístupu k informacím nezbytné, tedy zda existuje legitimní zájem na neposkytnutí požadované informace, který „převáží“ nad ústavním právem na informace a který odpovídá čl. 17 Listiny. Omezit přístup k informacím dle § 11 odst. 1 lze tehdy, jestliže by jejich poskytnutím mohlo dojít k neproporcionálnímu narušení jiného základního práva (viz *Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.*: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, k § 11). Ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. pak konkrétně předpokládá, že povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu, přičemž se jedná o neurčité právní pojmy. Současně se nejedná o důvod, pro který by muselo být odepřeno poskytnutí informací vždy (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2011, č.j. 1 As 105/2010 – 73).
37. Pokud by tedy žalovaný informacemi – návrhy disponoval, pak by žalovaný musel posoudit, zda se informace vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu a v této souvislosti vyložit a aplikovat neurčité právní pojmy - zda má statut charakter vnitřního pokynu nebo personálního předpisu a zda obsah má výlučně vnitřní povahu (k posouzení povahy interních pokynů viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.1.2008, č.j. 5 As 28/2007-89). Pokud by byla odpověď kladná, žalovaný by se následně musel vypořádat s otázkou, zda je omezení přístupu k této informaci skutečně nezbytné.
38. Na základě výše uvedeného soud konstatuje, že zásadním nedostatkem rozhodnutí je to, že nebylo jednoznačně a srozumitelně uvedeno, zda správní orgán požadovanými informacemi disponuje či nikoliv. Pokud by návrhy byly u žalovaného uloženy, bylo by třeba odůvodnit neposkytnutí žalobcem požadované informace s odkazem na konkrétní ustanovení zákona č. 106/1999 Sb., ve vztahu k bodu 6) žádosti. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu musí být z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu zejména seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009 - 46). Těmto požadavkům rozhodnutí nedostálo.
39. **Ad 4)** Žalobce namítá, že při odmítnutí poskytnutí informací dle bodu 7) nebyl proveden test proporcionality a současně je odmítnutí v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu

ze dne 25. 3. 2015, č.j. 8As 12/2015-46, minimálně v rozsahu údajů uvedených v rozhodnutí soudu.

40. Z prvoinstančního rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný při vypořádání tohoto bodu opět omezil na pouhé konstatování, že informace (životopisy všech členů rozkladové komise) nelze poskytnout dle § 8a zákona č. 106/1999 Sb., neboť životopisy jsou souhrnem osobních údajů, tj. informace zcela odmítl poskytnout.
41. Z judikatury Ústavního soudu vyplývá, že je nutné rozlišovat mezi osobní a veřejnou sférou. Minimálně profesijní sféra a informace o ní, včetně údaje o profesní minulosti osob působících ve veřejném životě, obecně náleží do sféry veřejné, a to bez ohledu na konkrétní okolnosti posuzované věci (viz nálezy ve věci sp. zn. IV. ÚS 23/05, případně nálezy sp. zn. I. ÚS 517/10). Současně právo na informace ve veřejném zájmu není absolutní; pokud jeho výkon zasahuje do práva na ochranu soukromého života, chráněného článkem 10 Listiny a článkem 8 Úmluvy, je nutno v každém jednotlivém případě všechna práva poměřovat a zajistit mezi nimi spravedlivou rovnováhu. Orgány aplikující relevantní právní úpravu musí v každém jednotlivém případě porovnat dotčená základní práva a posoudit, zda mezi nimi byla dodržena spravedlivá rovnováha (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16).
42. I Nejvyšší správní soud uvedl, že minimálně údaje o dosaženém vzdělání a odborné praxi zaměstnanců veřejné správy náleží z hlediska ZOOÚ do veřejné sféry. Otázky, zda jsou pozice ve veřejné správě obsazovány lidmi s odpovídající kvalifikací, jsou důvodně předmětem veřejného zájmu. Dochází zde tak ke střetu práva žadatele na informace s právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromí, které mu zaručuje čl. 10 odst. 3 Listiny. Pro posouzení, které z předmětných dvou základních práv má v konkrétní věci převážet, je třeba použít testu proporcionality. Konkrétně pak Nejvyšší správní soud neshledal, že by se například informace o dosaženém vzdělání a odborné praxi dotýkaly soukromého života dotčené osoby natolik, aby je obecně nebylo možné poskytnout. Zveřejnění takové informace za běžných okolností nepředstavuje žádnou podstatnou újmu. Nedotýká se výsostně intimního nebo osobního prostoru. Nejedná se ani o citlivý osobní údaj ve smyslu ZOOÚ. Současně soud konstatoval, že i u členů rozkladové komise existuje legitimní zájem na veřejné diskusi o odbornosti osob, které je vykonávají. Informace o dosaženém vzdělání a odborné praxi zaměstnanců veřejné správy patří rovněž do rozsahu pojmu veřejná a úřední činnost obsaženého v § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů. Předmětné informace vypovídají o základních předpokladech pro výkon zastávané funkce ve veřejné správě (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2015, č.j. 8 As 12/2015-46, a v něm citovaná judikatura).
43. I když právě zmíněný rozsudek NSS se přímo týká pouze členů rozkladových komisí, kteří jsou zaměstnanci úřadu, tak dle městského soudu je třeba jeho závěry vztáhnout i na ostatní členy rozkladové komise. Rozsudek NSS je odůvodněn tím, že zájem na transparentnosti veřejné správy a její kontrole existuje nejen u osob, které reprezentují daný úřad navenek a s nimiž si veřejnost spojuje daný úřad na základě jejich vystupování v médiích, ale i u dalších osob, které se na výkonu veřejné správy podílejí (bod 33). To dopadá na všechny členy rozkladové komise nejen na zaměstnance. U všech členů rozkladové komise bezpochyby existuje legitimní zájem na veřejné diskusi o odbornosti osob, které se na výkonu veřejné správy podílejí.
44. Z výše uvedeného pro nyní posuzovanou věc vyplývá, že žalovaný si nemůže rozhodování ulehčovat a pouze stroze konstatovat, že požadované informace nelze poskytnout dle § 8a zákona č. 106/1999 Sb. V rovině podústavního práva zákon č. 106/1999 Sb. sice v § 8a reflektuje, že je nutné zohlednit ZOOÚ, nicméně to neznamená bezvýjimečné upřednostnění ochrany u všech údajů. To, že životopisy ze své podstaty obsahují osobní případně i citlivé údaje, je každému zřejmé. Soud má proto pochopení pro žalobce, který k takovému „překvapivému“ závěru žalovaného v rozkladu sdělil, že jej považuje za úsměvný. Sam o sobě však závěr žalovaného

neznamená, že by nebylo možné poskytnout vůbec žádné údaje. Profesní životopisy totiž obsahují celou řadu údajů, tj. jednak údaje identifikační či kontaktní (jméno, příjmení, datum narození, bydliště, telefonní číslo, e-mailovou adresu, případně rovněž citlivé údaje ve smyslu ZOOÚ), ale současně i informace popisné, zejména dosažené vzdělání, profesní praxe, atd. Část těchto údajů, přinejmenším v rozsahu vzdělání a odborné praxe náleží do veřejné sféry, a veřejný zájem zde až na výjimky převažuje nad ochranou soukromí. Pouze pokud by v konkrétním případě žádost měla za cíl poškodit osobu, již se informace týká (tj. například ji šikanovat, vydírat, vyprovokovat vůči ní nenávisť apod.), bylo by možné předmětné informace odepřít na základě principu zákazu zneužití práva (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2015, č.j. 8 As 12/2015-46, a ze dne 20. 9. 2018, č.j. 10 As 345/2017 - 73). V případě žalobce však žádné takové okolnosti soud neshledal.

45. Znovu musí soud i konstatovat, že se ministryně v žalobou napadeném rozhodnutí řádně nevypořádala s námitkou žalobce. Ten totiž v rozkladu proti prvoinstančnímu rozhodnutí neuvedl v nadsázce pouze to, že tvrzení žalovaného, dle kterého životopis není nic jiného než souhrnem osobních údajů, je úsměvné. Nýbrž vzápětí dodal, že Nejvyšší správní soud měl rozhodnout (rozhodnutí specifikováno pouze měsícem), že v testu proporcionality je zde právo na informace důležitější, žalovaný proto musí ukázat, proč se Nejvyšší správní soud mylí. Ministryně na toto ovšem opět nereagovala, přestože je jednoznačné, že žalobce namítá neproporcionálnost ve vztahu k neposkytnutí požadované informace. Rozhodnutí je v tomto opět nepřezkoumatelné.
46. Vzhledem k tomu, že žalobce požadoval životopisy členů rozkladové komise, aniž by se omezil na nějakou konkrétní výšeč údajů, bylo na žalovaném, aby v souladu se zákonem č. 106/1999 Sb. ve vztahu k obsahu životopisů, resp. údajům členů rozkladové komise, kterými disponuje, posoudil, které náleží do veřejné sféry, a u kterých z nich veřejný zájem převažuje nad zájmem na ochraně soukromí dotčených osob, tj. kde je zásah do soukromí pouze omezený a zcela přiměřený (použití testu proporcionality). Tomuto požadavku však nedostál. Současně spisový materiál neobsahuje životopisy členů rozkladové komise. Soudu proto není známo, jakými konkrétními údaji správní orgány disponují. Z tohoto důvodu sám soud nemohl posoudit, jaké konkrétní údaje (ne)lze poskytnout.
47. **Ad 5, 6, 7)** Žalobce rovněž namítá, že ani při odmítnutí poskytnutí informací dle bodu 1) nebyl proveden test proporcionality, důvod neverejnosti se týká způsobu hlasování, neobstojí tak ve vztahu k tomu, zda členové rozkladové komise byli přítomni. Dle žalobce rovněž není zřejmé, co je důvodem odmítnutí, neboť aplikace § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. zde neobstojí. Zároveň žalovaný informace o tom, kdo hlasuje, poskytuje, o čemž přiložil kopii zveřejněné informace z jiné věci žalovaného. V případě žalobce přitom nebylo nijak vysvětleno, proč jemu konkrétně informace nebyly poskytnuty. Navíc argument, že by informace byla neverejná a nikdo na ni neměl nárok, je nepravdivý, neboť nemůže obstát ve vztahu k účastníkovi takového řízení s ohledem na § 15 odst. 1 správního řádu.
48. Žalovaný se ve vztahu k požadované informaci odvolal na § 134 odst. 3 správního řádu, dle kterého je při nahlížení do spisu vyloučeno nahlížet do protokolu o hlasování kolegiálního orgánu, což by bylo porušeno poskytnutím informace. Ministryně v žalobou napadeném rozhodnutí následně neshledala argumentaci žalobce relevantní, závěr žalovaného byl dle ní správný.
49. K tomu soud uvádí, že na řízení o rozkladu a postup při jednání rozkladové komise se uplatní obdobně § 134 správního řádu, který upravuje řízení před kolegiálním orgánem. S žalovaným lze souhlasit potud, že samotný protokol o hlasování kolegiálního orgánu, který jmenovitě podepisují všichni přítomní členové, resp. osoba, která byla pověřena sepsáním protokolu je sice součástí spisu, ale nahlížení (§ 38 správního řádu) do tohoto protokolu je vyloučeno. Ostatně dle odstavce 1 téhož ustanovení mohou být při poradě a hlasování přítomni pouze členové kolegiálního

orgánu a osoba, která je pověřena sepsáním protokolu, pokud jej neseписuje některý ze členů. To má své opodstatnění, neboť dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2015, č.j. 6 As 159/2014-52, smyslem je zajistit nezávislost rozkladové komise tak, aby její členové nemohli být při projednávání věci ovlivňováni třetími osobami. Poradou ve smyslu uvedeného ustanovení je přitom třeba rozumět nejen závěrečnou poradou před hlasováním, ale činnost, při které fakticky dochází k diskusi a jednání ve věci projednávané rozkladovou komisí.

50. Ze spisového materiálu je však zřejmé, že žalobce požádal o seznam členů rozkladové komise, kteří hlasovali o usnesení o návrhu v jím specifikované věci, který poté byl předložen ministryní. Z uvedeného tedy vyplývá, že žalobce nežádal informaci o tom, jak ten který člen rozkladové komise konkrétně hlasoval (pro či proti návrhu dle protokolu o hlasování), nýbrž „kdo“ o návrhu hlasoval, tj. kdo z členů byl přítomen na daném jednání rozkladové komise. Jakkoli tedy z důvodu zachování nezávislosti není na místě poskytovat informace o tom, jak konkrétně hlasovali členové komise, výše uvedené současně nevylučuje poskytnutí informace toliko o tom, kdo z členů se dostavil k jednání rozkladové komise.
51. Informace o složení rozkladové komise (jejího senátu), jejíž členové se na základě pozvánky dostavili a v souladu s programem projednávali tu kterou konkrétní věc, přitom může mít povinný subjekt zaznamenanou například v prezenční listině, případně v jiném zápise. Z § 134 odst. 2 správního řádu je totiž zřejmé, že orgán musí být způsobilý usnášet se, což předpokládá přítomnost nadpoloviční většiny všech členů (srov. obdobně poslední věta v § 152 odst. 3 správního řádu). Při jednání, resp. minimálně před samotným hlasováním tedy musí být nějakým způsobem zjištěno, kdo je přítomen, aby rozkladová komise mohla vůbec jednat a usnášet se. Zjištění pak musí být i zaznamenáno, což nemusí být, a dle soudu zpravidla ani nebývá v samotném protokolu o hlasování. Pokud by se totiž nedostavil dostatečný počet členů, nemohlo by být vůbec přistoupeno k nějakému hlasování. Současně není neobvyklé, že za výkon činnosti člena rozkladové komise náleží minimálně „externím“ členům odměna například v příslušné hodinové sazbě. I pro tyto účely tak nelze vyloučit existenci nějaké evidence přítomnosti členů při jednáních.
52. Jinými slovy nelze ztotožňovat způsob hlasování s tím, kdo z členů rozkladové komise se dostavil. Odpověď na žádost žalobce se tedy mýlí s požadovanou informací, přičemž z rozhodnutí ani spisového materiálu není zřejmé, zda vůbec a jak žalovaný eviduje přítomnost členů rozkladové na jednání, aby byl naplněn požadavek dle poslední věty v § 152 odst. 3 správního řádu. Z tohoto důvodu nemohl soud sám posoudit, zda lze žalobci informaci poskytnout.
53. Soud se rovněž ztotožňuje s žalobcem v tom, že na odmítnutí v této části nedopadal § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. V případě tohoto ustanovení se jedná o tzv. negativní vymezení působnosti, kdy se zákon č. 106/1999 Sb. nevztahuje na případy spadající pod toto ustanovení mimo jiné i z důvodu, že samotný zvláštní zákon upravuje poskytování informací, a to vlastní komplexní úpravou tak, aby bylo patřičným způsobem provedeno právo na informace v souladu s čl. 17 Listiny, včetně možnosti žadatele bránit se při vyřizování žádosti o informace. Otázkou aplikace § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. se rovněž zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 1. 2014, č. j. 7 As 61/2013-40, v němž mimo jiné uvedl, že úprava obsažená v § 2 odst. 3 slouží k tomu, aby se nezdojovala úprava přístupu k informacím, nikoliv aby bylo přístupu k informacím zamezeno. Účelem totiž není nahradit postup upravený v režimu zvláštních předpisů.
54. Rovněž v rozsudku ze dne 17. 6. 2010, č. j. 1 As 28/2010-86, Nejvyšší správní soud uvedl, že je třeba důsledně odlišovat případy, kdy se při poskytování informací vůbec nepostupuje dle zákona č. 106/1999 Sb. (§ 2 odst. 3 tohoto zákona), a případy, kdy se postupuje podle zákona č. 106/1999 Sb. a zvláštní zákon obsahuje pouze některé zvláštní normy.

55. Správní orgány přitom v rozhodnutí blíže nevysvětlily, proč aplikovaly dané ustanovení zákona č. 106/1999 Sb., které mělo odůvodnit odmítnutí poskytnutí informace. Úkolem žalovaného přitom bylo jednoznačně a srozumitelně vysvětlit, proč v daném případě nelze poskytnout žalobcem požadované informace a v této souvislosti rovněž zdůvodnit i konkrétní aplikaci ustanovení zákona č. 106/1999 Sb. Těmto požadavkům rozhodnutí nedostálo.
56. Pokud žalobce rozporuje nevěřejnost části spisu s ohledem na § 15 správního řádu, ze kterého dovozuje, že účastník řízení by měl právo na sdělení takové informace, soud k tomu uvádí, že předmětem přezkumu z jeho strany je rozhodnutí ministryně ze dne 23. 5. 2017, č.j. MPSV-2015/48342-513/2, a jemu předcházející řízení, nikoli řízení, na které odkazuje bod 1) žádosti žalobce.
57. V nyní posuzované věci tedy soud řeší, zda bylo zasaženo do veřejných subjektivních práv žalobce – žadatele ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb. Nepřísluší mu řešit, zda by měl účastník řízení, kterého se týkalo rozhodnutí ze dne 23. 5. 2017, č.j. MPSV-2015/48342-513/2, na rozdíl od žalobce právo na sdělení informace o tom, kdo hlasoval o návrhu. Z tvrzení, že informace je nevěřejná, ale současně musí být poskytnuta účastníkovi řízení, nevyplývá zásah do práv žalobce v nyní posuzované věci. Žalobce přitom pouze konstatuje nepravdivost závěru žalovaného. Žalovaný se však v prvoinstančním rozhodnutí zabýval toliko poskytnutím informace žalobci, jakožto žadateli ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb. Jelikož soud již výše shledal nedostatky stran vyřízení žádosti žalobce ve vztahu k bodu 1), dále se tímto nezabýval.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

58. S ohledem na výše uvedené městský soud konstatuje, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Soud proto napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 s.r.s.). Učinil tak bez jednání, neboť pro tento postup byly dány zákonné důvody dle § 76 odst. 1 písm. a) s.r.s. Právním názorem, který soud v tomto rozsudku vyslovil, jsou v dalším řízení správní orgány vázány.
59. Tento právní názor lze shrnout tak, že ve vztahu k bodům 2), 3), 8), 9) žádosti o poskytnutí informací je odůvodnění nedostatečné a neúplné, nebyl proveden test proporcionality mezi právem na soukromí a právem na informace, potažmo nebyla posouzena možnost minimalizace zásahu do práva žalobce a sdělení informací za současné anonymizace údajů s ohledem na ochranu práv jiných osob, na což žalobce upozorňoval již v rozkladu. Ve vztahu k bodu 6) žádosti nebylo jednoznačně a srozumitelně uvedeno, zda žalovaný požadovanými informacemi (konkrétními návrhy) disponuje či nikoliv (například na základě statutu rozkladové komise) a případně odůvodněno neposkytnutí žalobcem požadované informace s odkazem na konkrétní ustanovení zákona č. 106/1999 Sb. Rovněž ve vztahu k bodu 7) žádosti nebyl proveden test proporcionality mezi právem na soukromí a právem na informace stran údajů členů rozkladové komise, tj. posouzeno, které náleží do veřejné sféry, a u kterých z nich veřejný zájem převažuje nad zájmem na ochraně soukromí dotčených osob, na což žalobce opět poukazoval již v rozkladu. V bodě 1) žádosti nebylo posouzeno poskytnutí informace ohledně přítomnosti členů rozkladové komise, k čemuž směřovala žádost žalobce, případně vysvětleno, proč v daném případě nelze poskytnout žalobcem požadované informace a v této souvislosti zdůvodněna i konkrétní aplikace ustanovení zákona č. 106/1999 Sb.
60. Pokud bude i v dalším průběhu správního řízení opětovně zvažováno odepření poskytnutí požadovaných informací žalobci s poukazem na ochranu osobních údajů, bude muset být ve vztahu ke každé informaci náležitě posouzeno, zda ochrana soukromí u té které informace skutečně převáží nad právem žalobce na poskytnutí informací. Rozhodnutí pak bude muset být v této souvislosti i přezkoumatelným způsobem zdůvodněno. Nicméně u těch informací, kde na základě řádného posouzení převáží zájem na jejich poskytnutí, budou žalobci požadované informace poskytnuty.

61. O nákladech řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s.ř.s., dle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto mu přísluší náhrada nákladů řízení proti žalovanému. Z obsahu spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady ve výši 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Dále se jednalo o náklady právního zastoupení spočívající v odměně advokáta. Soud tak přiznal náhradu za tři úkony právní služby po 3 100 Kč společně se třemi režijními paušály po 300 Kč – převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a repliky dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif). Právní zástupce žalobce sice dne 16. 3. 2018 soudu doložil rozhodnutí o registraci k DPH od příslušného správce daně, nicméně z tohoto rozhodnutí je zřejmé, že plátcem daně se stal teprve ode dne 1. 3. 2018, tj. teprve až po poskytnutí výše uvedených úkonů právní služby v dané věci. Celkem je tedy žalovaný povinen k náhradě nákladů řízení ve výši 13 200 Kč k rukám advokáta.
62. K požadavku, aby soud posoudil, zda bylo zastupování žalobce advokátem skutečně opodstatněné vzhledem k tomu, že má disponovat právním vzděláním, resp. zda nejsou důvody k aplikaci § 60 odst. 7 s.ř.s., soud odkazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 15. 8. 2017, č.j. 9A 358/2014-33, ve kterém se zabýval totožným požadavkem žalovaného. Soud s přihlédnutím k nálezu Ústavního soudu ze dne 25. 3. 2014, sp. zn. I. ÚS 3819/13, neshledal, že by okolnosti nasvědčovaly zneužití práva na právní pomoc. Současně z článku 37 odst. 2 a 3 Listiny plyne právo každého, tj. i osoby s právníkým vzděláním, dokonce i vykonávající advokátní činnost, na právní pomoc v řízení před soudy, jinými státními orgány či orgány veřejné správy, a to od počátku řízení, a je garantována též rovnost všech účastníků před zákonem - obdobně srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 19. 7. 2007, ve věci sp. zn. II. ÚS 187/06. Pokud žalovaný v této souvislosti tvrdil pouze to, že žalobce je absolventem právnické fakulty a studuje na vysoké škole v USA v navazujícím oboru, pak dle soudu nelze z této paušální okolnosti dovodit, že by náklady, které žalobci vznikly v souvislosti s daným soudním sporem, nebyly vynaloženy důvodně, resp. že by ve věci existovaly důvody zvláštního zřetele hodné pro nepřiznání náhrady nákladů ve smyslu § 60 odst. 7 s. ř. s.
63. Návrhu žalobce, aby mu naopak byla přiznána náhrada nákladů ve výši dvojnásobku z důvodu, že se věc stala složitou, neboť musel prostudovat judikaturu Ústavního soudu, soud konstatuje, že prosté vyhledání relevantní judikatury Ústavního soudu nelze svou povahou považovat za úkon, který by obtížností či časovou náročností v posuzované věci odůvodňoval zvýšení náhrady. Tím spíše, že rozhodnutí Ústavního soudu jsou kdykoli a pro kohokoliv jednoduše dohledatelná prostřednictvím databáze NALUS, dostupné na nalus.usoud.cz.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. listopadu 2019

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.